

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET ERUNT IN DOMUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XXII. ÉVF. 1922 JUL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephansum nyomda r. t

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

Az Úr Jézus végrendelete.

AZT KÉRDEZIK sokan: hát ilyen is van? Igen, van. Az Úr Jézus is végrendekezett. Mikor érezte, hogy közel van halála, Ő is gondoskodott arról, hogy egyházának értékes hagyatékot juttasson. Megteremti a legfőbbésségesebb Oltáriszentséget, s azt kezében tartva, végső akaratát is nyilvánítja e szavakban: «**Vegyétek és egyétek!**» Mindent nekünk adott Önmagában, a legméltóságosabb Oltáriszentségben: istenségét-emberségét, szentséges szívében a kegyelmek teljességét. S e tenger gazdagság birására fölszólt bennünket: *vegyétek* — a tiétek és megmondja azt is, mit tegyünk vele: *egyétek*. A mai önző és vagyonéhes világban, a lelki gazdagság e mérhetetlen kincstáránál valóban bámulva áll meg az ember. Micsoda önzetlenség! Mekkora jóság! Mily végtelen szeretet!

Az Úr Jézus nem jött ünnepeletetni magát. «Ő igazi Megváltó volt, aki körüljárt, jót tevén». Az Eucharistiával sem akar mást. Nem ünnepeletetést keres — bármennyire megilleti is Őt minden tisztelet és imádás —, hanem Ő *adni akar*. Tudja, hogy e siralom völgyében vigasztalásra, erőforrásra van szükség. Az éhes, eltikkadt lelkeknek akar eledele lenni. Rajtuk kíván könyörületes szívvel segíteni: csak «jőjjetek hozzám mindnyájan» — ime asztalt terítettem számotokra a szentmiseáldozat rendelésével, most csak töletek függ, hogy az én eledelemet vegyétek és egyétek. A legméltóságosabb Oltáriszentség tehát nem elsősorban az adoráció és ünneplés tárgya, az Eucharistia eledel: a legszentebb lakoma mennyei mannája, amelyből «aki eszik, örökké él».

A szentek kinyilatkoztatásaiban úgy szerepel az Úr Jézusnak a szentáldozások utáni vágya, mint a vízözön utáni szivárvány. Szt. Gertrud és Alacoque Szt. Margit beszélnek arról, mennyire óhajtja az édes Jézus, hogy akik csak tehetik, minél gyakrabban, sőt lehetőleg naponta áldozzanak. Csak halálos bűn ne terhelje lelküket, már akkor szívesen megy szívébe, hogy a bocsánatos bűnöket is kiirtsa onnét az ő isteni kegyelmével. A léleknek szentáldozás utáni vágya kimondhatatlan öröm a szent-

Aratási gondolatok az Oltáriszentségről.

(Elmélkedésre.)

HLIG VAN VALAMI beszédesebb, ami oly velős nyelven szólna az emberhez, mint az aranykalásztengertől ringó buzatábla. Nyelvét azonban ki-ki másképp érti. A pusztá kereskedő csak üzletet, jó hasznot lát benne. Az éhező vastagabb szelet kenyeret. A hívő szeme messzebb lát. A mosolygó kalásztenger fölött meglátja a Teremtő mosolygó arcát is. Hát az eucharisztikus lélek mit értsen az aratás szavából? Értse meg:

1. Hogy az aratás az éltető Isten-áldásnak betakarítása. Az aranyos érett kalászözönben a gondviselő Isten szeretete virágozott ki a szántóföldeken. A szellő csókjától hajladozó milliányi buzakalász azt susogja, zizegi: velünk az Úr, Istenünk, Atyánk. Meghallgatta sokszor elrebegett imádságunkat. Megadta mindennapi kenyerünket. A földből, a göröngyből hozta elő. De mennyi áldás kellett oda, míg az elvetett kicsi mag duzzadó érett kalászt hozott. Ezt beszéli a harmatcsepp, a langyos eső, a keltegető, növelő, érlelő napsugár.

Mindennapi kenyerünk, mindennapi életünk. Nem is kimélte érte az ember sem fáradságát. Szántotta, törte, verejtékével áztatta, imájával öntözte a röögöt, hogy tiszta buzát s ne konkolyt arasson. A buzaföld az áldások mezeje, Isten nagy temploma. A szántóvető a Teremtő Isten munkatársa. Minden munkája Isten-szolgálat. Azért jár a gazda imádságos lélekkel mezején. Imával szánt, imával vet, imával kezdi az első kapa-vágást.

Mindennapi kenyerünk mindennapi életünk, de nem egészen. Az igazi élethez ez kevés, ha mégannyi van is belőle. Az Evangelium említ egy dúsgazdag szántóvetőt, ki learatott sok gabonát összehordott s így szólt: nem búsulok, van mit ennem, innom a télen, boldogan élek. De az Isten közbeszólt: balga ember, még az éjjel számonkérem lelkedet! Igen, lélek is van. Ennek is kell kenyér, mindennapi kenyér. Azért a hívő szeme a kalásztenger fölött az aranyos napsugárban megakad egy más Kenyéren is, a lelki Kenyéren. Adott ilyet is az Úr: az Eucharistiát Ez is nekünk való, mert lelkiéletünk eledele. Ez is az áldások kenyere. Arról szól, hogy itt a földön járt a nagy magvető, az Úr Jézus. S munkája nyomán megérett az utolsó vacsorán a legdrágább Kenyér, az Oltáriszentség. Ezt csak Ő adhatta. Sokba került neki. Véresverejtékbe, töviskoronába, súlyos nagy keresztbe — halálába. De mindezt odaadta, mert e kenyér nélkül nincs a gyermekeknek eledelük, elsorvad életük.

A lelki kenyér megérett nélkülünk. De érte kell mennünk, meg kell becsülnünk. Ha a testi kenyérért fáradunk s mégis meg kell köszön-

nünk, mert áldás, mert életünk, az Eucharistia még nagyobb áldás, még inkább életünk.

2. Második gondolatunk: az aratás gyümölcse a kenyérevésben lesz erőnk, örömünk, éltünk táplálója. Aratás azért van, hogy jóízű, tápláló kenyér kerüljön az asztalra. Aratáskor már előre érezzük annak a puha kenyérnek illatát, mit édesanyánk süt majd nekünk. Az aratásban az Istenáldás akkor teljes, ha a gabona eledelünk, vérünk, egészségünk lesz. Arról a szép, mosolygó buzaszemről kedves hite van a jó magyar aratóembernek. Azt tartják, hogy a buzaszemen, a csira helyén a boldogságos Szűz képe van. A gondolat mindenestre nagyon találó. Amint a Szűzanya adta az Úr Jézus szent testét, úgy szolgáltatja a tiszta buza az eucharisztikus Kenyér lisztjét. Az áldott Üdvözítő a hófehér buzakenyér színe alá rejtőzik, hogy magunkhoz vegyűk, mint ahogy a kenyeret szoktuk. A kenyér szava ugyanaz, mint Krisztus végrendelete: vegyétek és egyétek. S ez a drága krisztusi Kenyér, az Oltáriszentség, épűgy táplálja lelkünket, mint a jó házikenyér testünket. A jó házikenyér fenntartja testi életünket; erőt, növekedést ad, örömet, munkakedvet szerez. Ezt teszi az eucharisztikus Kenyér is a szentáldozásban. Fenntartja lelki életünket, vagyis megőrzi és megerősíti bennünk a kegyelmet s a velejáró erényeket. A keresztény ember élete főkép a hitében, reményében és szeretetében nyilvánul. Ennek az életnek épűgy van veszedelme, mint a testi életnek. Testi betegségünk a láz. Halál fenyeget bennünket, ha lázunkat nem tudják lecsillapítani. A lelki életben is van láz. A gonosz szenvedélyek, rosszindulatok, az érzékiség tüze, a sok-sok bocsánatos bűn mind-mind láza a léleknek és sorvasztja bennünk a kegyelmi életet, mert lehűti a szeretet hevét, tompítja a lélek fogékonyságát, kedvetlenné, közönyössé, lanyhává tesz. Ez pedig a legbiztosabb út a lelki halálba, a nagy bűnbe. Ezt a lelki lázat mindenáron gyógyítani kell. Leghathatósabb orvosszerűnk az Úr Jézus szent Teste. Az Eucharistia új lelkivért: kegyelmet ad. Új tüzet, új buzgóságot, új erőt közöl velűnk. «Ki eszi az én Testemet, örökké él» — mondja maga az Üdvözítő. A lelki Kenyér nem enged elsorvadni, de csak akkor, ha jóakarattal táplálkozunk vele. Aki a kenyeret az asztalon hagyja s nem nyul utána, az éhen vesz. Épűgy, aki a lelki kenyeret, az Eucharisziát az oltáron hagyja, az éhségstrájkba lépett s készüljön a halálra. A keresztény élet nem játék, hanem komoly küzdelem, munka. Ide pedig erő kell s ez a lelki Kenyérből telik. A bőséges testi táplálkozás is kövéredésben, izmosodásban, több munkabírásban nyilvánul, ugyanez a hatása a gyakori jó szentáldozásnak is a lelkiéletben. — Az első századok keresztényei a bor színe alatt is áldoztak s a szent Vér vétele után ajkuk harmatával megkenték homlokukat, szeműket, fűlűket s a többi érzékszervűket. Ezzel jelezték, hogy magukat

teljesen Krisztusnak szentelik. Csak Krisztusban akarnak gondolkodni, látni, hallani, szeretni, élni. S ezt az Eucharistia erejétől várták és kapták. Ezt keressük, ezt akarjuk mi is!

3. Harmadik gondolatunk az isteni Megváltónak aratási panasza és intelme: «sok az aratás, de kevés a munkás; kérjétek az aratás Urát, hogy munkásokat küldjön az Ő aratásába». Mindenki tudja, hogy az

aratás mily fontos és sürgős munka. Azzal nem lehet sokat várni. Itt minden késedelem nagy veszteség. Nagy buzatáblákon kevés munkás mellett nagy értékek mennek tönkre. Kihull a drága buzaszem a földre s nem kerül a csűrbe. Az édes Üdvözítő előbb említett szavaiban nem buzaföldjei miatt panaszlik. Neki ilyenek nincsenek. Hanem vannak másfajta. Az egész földkerekség az Ő buzaföldje, a kalászkok pedig a drága, halhatatlan lelkek. Ezeket az emberi lelkeket kell az Ő házába gyűjteni s így az örök életre megmenteni. Ez az Úr Jézusnak, az isteni

Magvetőnek az aratása. Nagy munka ez, mert az egész világ összes embere idetartozik. Fontos munka, sőt a legfontosabb, mert az emberek örök életét jelenti. Sürgős munka, a legsürgősebb, mert itt a legdrágább kincs, az emberi lélek veszhet el örökre. Ha valahová, hát ide kell munkás, mert minden hiány, minden késedelem megbecsülhetlen kincseknek, az emberi lelkeknek örök kárát jelentheti. Ezek a krisztusi aratómunkások a papok, a lelkipásztorok. A lelkek egyetlen Ura, az Úr Jézus fájdalmasan panaszkodott, hogy kevés papja van. Sajnos, ez a panasz még most is igen fájdalmasan hangzik. Nemcsak a sokmilliónyi pogány nélküli még mindig lelke üdvének munkását, a papot, hanem édes hazánkban is nagyon kevés a pap. Kevés munkás mellett pedig — siralmas még a gondolata is — sok lélek kárba vesz, örök céljához, Istenéhez el nem jut. «Kérjétek hát az aratás Urát, hogy munkásokat küldjön aratásába!» Ezt a komoly és sürgős kérést főképp az eucharisztikus lelkeknek kell megérteniök és teljesíteniök. Hisz nincs Eucharistia, nincs szentmise, nincs feloldozás, ha nincsen pap. Egy napon, egy órában, egy szeretetben született az Oltáriszentség és a pap. Mikor elhangzott az Eucharistiát teremtő krisztusi szó: «ez az én testem» — nyomban követte az első papszentelés: «ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». Ez a két nagy kegyelem elválaszthatlan egymástól. Azért, aki szereli az Eucharistiát, imádkozzék papi hivatásokért. A folyton hangzó krisztusi panaszból meg kell értenie a sok jólelkű anyának, hogy az Oltáriszentség szeretetéhez az is hozzátartozik, hogy vérenek magzatában, gyermekében nevelje, élesztgesse a papi hivatás kegyelmét és kész legyen fiát az oltár szolgálatára áldozatul adni. Az Egyház is a krisztusi kenyéren táplálkozó családokból várja papjait. Legyünk rajta, hogy a drága lelkeknek elegendő munkása — az Eucharistiának sok jó papja, Krisztus aratásának bőséges munkása legyen.

Németh István.

ISTEN

Te vagy az erdők sűrűjében,
az izzó napsugár hevében
és a csillámló víz tükrében!
A Te meleg lelked ömlik el
a hullámozó kalászfengeren
mindenütt, amerre járok én.

Csodállak, imádlak végtelen,
szeretlek Istenem, mindenem;
s szerelmed, jóságos Atyám,
érzem körülöttem szüntelen.
Ó mért adtad ez égi üdvöt,
Úram, már a földön meg nekem!

Anonyma.

Aquinoi szent Tamás az Oltáriszentségről.

Orvosságunk — eledelünk.

I. Az Úr Jézus szent teste, mint eledel, orvossága beteg, megromlott emberi természetünknek. Innét kell kiindulnia gyógyulásunknak. Mert amint a romlás és a halál a paradicsomi tiltott ételnél kezdődött, a jó és rossz tudásának fájánál: úgy a megigazulásnak, az életnek is az eledelből, az élet fájáról, a Krisztus testéből kell kiindulnia. *«A jó és rossz tudásának fájáról ne egyél; mert amely nap arról eszel, halállal halsz meg».* (Gen. 2, 17.) Viszont: *«Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nem leszen élet tibennetek».* (Já. 6, 54.)

Erre az eledelre van szüksége beteg, megromlott természetünknek, hogy gyógyulása teljessé legyen. A gonoszság kigyója u. i. a tiltott gyümölcs által hármás hatású romboló mérget ojtott az emberbe, mikor *«megcsalta őt».* (Gen. 3, 3.) A lélekben a tudatlanság sötétsége támadt: *«Az ember, midőn tiszteletben volt, megfélemedezett magáról s olyan lett, mint az okatlan állatok».* (48. Zsolt. 21.) *«Sötétség — azaz tudatlanság — vala a mélység színén»* (Gen. 1, 2.) v. i. az emberi szívben az ördög csele folytán. Testében a rossz vágyak betegje lett az ember: *«A test a lélek ellen kíván».* (Gal. 5, 17.) *«Más törvényt látok tagjaimban, ellenkezőt elmém törvényével».* (Róm. 7, 23.) A tagok törvénye a vágyak betegsége, mely a tagokat a bűn végrehajtására ingerli. A sátni méreg harmadik hatása a halál: *«Az ördög irigysége által jött a halál a földre».* (Bölcs. 2, 24.) Mindezt szent Ágoston így foglalja össze: *«Ha ősszüleink nem hallgattak volna az üdvösségéből lebukó angyalra, nem kellene a halál felé rohannunk; de az égből lehullva kigyó alakjában jött az, és kiöntötte saját mérgét, beszélt nekik a saját bőségéből: izleljétek meg és olyanok lesztek, mint az Isten; azok pedig megkívánva azt (t. i. hogy azokká legyenek, amik eddig nem voltak), elveszítették, amit kaptak, t. i. az értelem élességét, az élet szentségét, a halhatatlanság lehetőségét».* Mivel tehát ama méregeledel hármás romlást okozott, szükséges volt, hogy a teljes gyógyulásnak orvosa, édes Üdvözítőnk e három betegség ellen adja gyógyító eledelét, azaz saját szent testét, amely a tudatlanság sötétségét elűzi, a bűnös vágyak betegségét gyógyítja s a halál fölött győzedelmeskedik.

Krisztus teste az Isten Igéje, azaz az igaz világosság emberi testben, mint gyertyatartón, világosságul a hívó lélek számára. *«Az Úr az én világosságom és szabadulásom. Kitől félek? Az Úr az én életem oltalmazója, kitől remegjek?»* (Zsolt. 26, 1.) *«Járuljatok hozzája és megvilágosodtok és orcátok nem szégyenül meg».* (Zsolt. 33, 6.) — Ez a mennyei kenyér mint hűvös harmat, úgy hat a bűnös vágyak, tüzében

égő emberre s vérenek lángjait lecsillapítja Krisztus teste. «*Mannát hulatott nekik az Úr eledelül és mennyei kenyeret adott nekik*». (Zsolt. 77, 24.) «*Reggel a tábor körül harmat szállott vala... hasonló a földre szállt dérhez*». (Ex. 16, 13, 14.) — Ez a kenyér a halálnak ellenszere és legyőzi azt. «*Atyáitok mannat ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből leszállott kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon*». (Já. 6, 49, 50.)

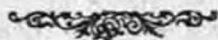
Szükségünk van e kenyérre, hogy gyógyulásunk, egészségünk állandósítva legyen. Sokan ugyan időnkint megbánják bűneiket s úgy ahogy meg is gyógyulnak, de a kísértés órájában ismét elbuknak saját romlásukra. «*Megbűzhödtek s megrothadtak sebém balgatagságom miatt*». (Zsolt. 37, 6.) A lelki egészség, a jó élet romlatlanságának megőrzésére van ereje e kenyérnek. «*Az én szerelmesem mirrhacsokor nekem*». (Én. 1, 12.) Miként a mirrha megőrzi a testet a rothadástól, aképen az Úr teste a szívet, ha méltón fogadják.

II. Egy másik okát annak, hogy az isteni bölcsesség miért adta az Úr testét az embernek eledelül, az emberi természetnek azon tulajdonságában találjuk meg, hogy testből és lélekből álló értelmes teremtmény. Az értelmes teremtményt háromféle szempontból tekinthetjük s eszerint háromféle a tápláléka is. Lehet az értelmes teremtmény egészen anyag-talan, tisztára szellemi, mint például az angyali természet. Ez olyan táplálékot kíván, ami őt éltesse és létében fönntartja, v. i. az Istennek örök Igéjét, amely magában véve anyag-talan, minthogy nem más, mint Istennek örök bölcsesége. «*Én láthatatlan étellel és itallal élek*» — mondja magáról Rafael angyal (Tób. 12, 19.) «*Élet fája ez azoknak, kik megragadják azt*» (Péld. 3, 18), vagyis az Isten bölcsességét. «*A bölcsesség kútfeje az Isten igéje a magasságban*» (Sir. fia 1, 5.) az angyalok számára. Lehet azután az értelmes teremtmény testben, a testtel összekötve, de attól teljesen különbözve, mint lélek a testtel, mint értékes a silány-nyal s e kapcsolat a két résznek megfelelőleg kétféle táplálékra szorul, amelyek egymástól teljesen különböznek: a szellem a szellemire, miként az angyalok, a test anyagira, miként az állatok. A szellemi táplálékra vonatkoznak az Irásnak ezen szavai: «*Az angyalok kenyerét ette az ember: eledelt küldött nekik bőséggel*». (Zsolt. 77, 25.) «*Atyáink mindnyájan ugyanazon lelki eledelt ették és mindnyájan ugyanazon lelki italt itták... a lelki sziklából; e kőszikla pedig Krisztus vala*» (I. Kor. 10, 34.) «*Ha valaki tökéletes leend is az emberek fiai közül, ha távol lesz tőle bölcseséged, semmire sem becsültetik*». (Bölcs. 9, 6.), mert aki a szellemi eledelt, azaz Isten bölcsességét nélkülözi, megszűnik lelki életet élni. Az anyagi táplálékra vonatkoztathatók ezen szavak: «*Egy szegénynek volt egy kis juhocskája, mely kenyeréből evett*». (II. kir. 12, 3.) «*Az emberi élet*

főszükségletei: a víz, tűz es vas, a só, tej és buzakenyér, a méz, szőlő-gerezd, olaj és ruházat. Mindezek a szentek javára, az istentelenek és bűnösök ártalmára válnak». (Sir. 39, 31, 32.) Mindkettőt egybefoglalja az Üdvözítő, mikor ezt mondja: «Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, mely az Isten szájából származik». (Mát. 4, 4.) Szent Ágoston szerint: «Miként a lélek a test élete, de nem éltetheti azt anyagi táplálék nélkül — úgy az Isten a lélek élete, de nem éltetheti azt lelki táplálék, azaz Isten igéje nélkül. Az emberi természet mindkét, egymástól különböző részének megvolt a maga különböző eledele, amikkel más és más módon, egymásra való vonatkozás nélkül táplálkoztak és sem a test eledele nem felelt meg a léleknek, sem a léleké a testnek». — A harmadik szempontból nézve az értelmesebb teremtmény: ha ama két tényező vagy alkotórész, t. i. a test és lélek minden egyes emberi személyben a legbensőségesebb közösségben és csodálatos szeretetben egyesültek, akkor — mindkettőnek örök üdvözülésére — az egész embernek egy eledelre van szüksége, mely mindakét természetnek megfelel, mely lelki s egyszerűs mind testi táplálék is. Ez pedig a testté lett Ige. Ezt veszi magához az ember az Oltáriszentségben; ennek az erejével jut el a lélek a jelen nyomorúságból az örök élet boldogságába, ennek az ereje járja át a testet e rövid földi életben úgy, hogy föltámadása egykor dicsőséges legyen. Erről az eledelről mondja az Úr Jézus: «Az én testem — v. i. az Isten teste, az Isten Igéjével egyesült emberi test — valóban élet» (Já. 6, 56.) az egész ember számára, léleknek és testnek. «Egy a fölséges mindenható Teremtője mindenknek; ő teremtette a bölcseséget a Szentlélek által és kiöntötte azt minden művére... az ő adománya szerint és adta azt az ő szeretetük szerint». (Sir. 1, 9, 10.) A Szentlélek által teremtette a bölcseséget, v. i. erejével; emberi testet vett magára a Szűztől és bölcseségével egyesítette s adománya szerint, v. i. bőkezűsége szerint adja azt azoknak, akik szeretik őt, v. i. a hiveknek, hogy üdvösségére legyen nekik, testüknek-lelküknek. A test és lélek eme lakomájáról írja Izaiás: «Az üsző és a medve együtt legelnek». (11, 7.) Az üsző jelenti a testet, amelyet folytonos önmegtagadással mintegy megölni kell Istennek áldozatul. A medve jelenti a lelket, amelynek félelmetes úrnak kell lennie az állati indulatok és szokások fölött, miként a medve félelmetes az állatokkal szemben. Együtt táplálkoznak ezek, a test és lélek, az igazi eledellel, Krisztus testével, hogy az mindkettőjüknek használjon: «Aki eszi az én testemet... én bennem lakik és én őbenne» annak «örök élete vagyon»: «föltámasztom őt az utolsó napon». (Já. 6, 55.)

Dunaszentmiklós.

Ford. Eöri János.

A római eucharisztikus világkongresszus. Amikor az «Örökimádás» júniusi számát nyomtatták, még nem voltak értesüléseink a római oltáriszentségi nemzetközi nagygyűlés lefolyásáról. Most is nélkülözzük még a «Bolletino» ama számát, mely a kongresszus lefolyását ismerteti, de a La Croix francia katolikus újságból, amelynek állandó tudósítója van a Vatikánban, elég világos képet alkothatunk a nagygyűlés fényes lefolyásáról.

A kongresszus az egész világ katolikusainak nyilvános hitvallása és hódolata volt a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Úgyszólván minden nemzetnek volt képviselője az ünnepségen. Legnagyobb számban az olaszok után a spanyolok és franciák voltak (körülbelül 2000). Az örökváros legalább 30.000 idegent látott a napokban, akik a kongresszusra zárandokoltak Rómába. — A megnyitás impozáns, a résztvevőkre feledhetetlen volt. A Vatikán Belvedere udvarában történt. A gyönyörűen díszített udvar olyan volt mint egy óriási virágkosár. A bejáratához közel állott a hatalmas bíborvelummal fődött pápai trón. Halotti csendesség lön, amikor megszólalt a kürt, amely a pápa érkezését jelzé. De pár pillanat múlva annál elemibb erővel tört ki a lelkesedés, amint megpillantották a Szentatyát, a nemes testőrség festői kíséretében. Amint a pápa trónján helyet foglal, a 600 teológusból álló kórus Br. Kanzler vezetése alatt a Salvatori által szerzett alkalmi himnuszt énekl. Alapgondolata: Égi kenyér, te egyedül adod a halhatatlan életet a világnak! A himnuszt után a pápai trón elé áll a fiatalosan friss 86 éves Vanutelli bíbornok, aki már hatszor elnökölt az eucharisztikus világkongresszuson a szent-szék megbizottjaként. Üdvözlő beszédében azt a meggyőződését fejezi ki, hogy ez a kongresszus új sorozatát nyitja meg az eucharisztikus nagygyűléseknek, amelyeknek célja nyilvános és szociális tiszteletet adni az Úr Jézusnak. A modern hitelenség legjobb orvossága, bűneinek legalkalmasabb reparációja az ilyen kongresszus. Az igazi békéhez visz közelebb, mert az egység és lelki béke forrása és szimboluma az Eucharistia. A Szentanya áldását kéri a kongresszusra. A pápa atyai

mosollyal ajkán fölemelkedik. Artikulált, hatalmas hangon beszélni kezd: «Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus». «Mindörökké!» felel a százezernyi tömeg. «Hol legyen dicsérve és áldva szüntelen» folytatja a pápa: «Legyen dicsérve és hálás szívvel áldva Jézus Szentséges Szíve», a legméltóságosabb Oltáriszentségben». Vanutelli szavaira reflektálva annak a reményének ad kifejezést, hogy az eucharisztikus kongresszusok újrazkezdésével elkezdődik a világ pacifikálása, amely a szociális újraépítés első alapföltétele. Az Úr Jézust kell visszaadni a társadalomnak s a társadalmat az Úr Jézusnak. A világ minden részéből Rómába sereglett hívek imája szent erőszak az Úr Jézussal szemben. Mintegy kényszerítjük, hogy a tabernakulumból kilépve uralkodjék közöttünk az Ő békéjével. Szűz Mária hónapjában vagyunk. A Szent Szűz is kísélni fogja az Ő szent Fiát amikor Róma utcáin áthalad és viszontlátja ama helyeket, ahol annyi hű vértanu vére folyt Ő érette. — A pápa egyszerűen, de méltósággal beszélt. Szavait háromszor szakította félbe a tomboló lelkesedés. A beszéd után a küldöttségek hódoló bemutatkozása következett. A Szent- atya miután többször is nyilvánította affölötti örömét, hogy atyai házában láthatja kedves gyermekeit, kedvesen integetve visszavonult lakosztályába.

Áldozócsütörtök délelőttjét egészen kitöltötte a pápai mise. A pápa vagy 400 fehérpalástos és mitrás püspök kettős sora után a hordozható trónon érkezik a Szent Péter-templomba, 1000 tagu klerikusokból álló énekkar énekel a pápai szentmisén. Gyönyörűség volt az 1000 tiszta férfihang harmonikus éneke. Délután zarándoklat volt a katakombákba. Ott volt az első nyilvános ülés, amelyen Heylen namuri bíboros-érsek mondott nagy beszédet a krisztusi békéről szólva, amelyet a katakombákból távozó lelkek mindig magukkal vittek s amelynek forrása számukra is az angyali kenyér volt.

Pénteken délután a «12 Apostol»-ban volt a nyilvános gyűlés. Heylen bíboros megnyitó-szavai után *Kepler* püspök az «Eucharistia erőteljes befolyása a családi békére» c. témáról; *M. Carton de Wiart*, a belga tanács régi elnöke a felekezeti békéről; *M-e José Galiban* spanyol ügyvéd a nemzetközi békéről mondottak beszédet. Este 10 órakor kezdődött a szentségimádás a Szent Péterben a férfiak, a S. Maria Maggioreban a nők számára. Ezen éjjel a Szent Péter kupoláján tűzkereszt állott mindenfelé szétküldve sugarait és hívogatva a Legszentebb imádására az embereket. A Szent Péter-templomban ezen éjjeli imádáson kb. 5000 férfi vett részt. 11 órakor tették ki a legméltóságosabb Oltáriszentséget; kevéssel utóbb megérkezik kisebb kísérettel a pápa; leinti az üdvözléseket s a legfőlségesebb Oltáriszentség elé borul. Majd meghallgatja Bartolomasi trieszti püspök beszédjét és újra folytatja a szentségimádást.

A szentmisét 12 óra 20 perckor kezdi el. A szentmise alatt egy óra hosszat áldoztatott, vele együtt sok püspök osztotta az angyali Kenyeret az áhítatos férfiaknak.

Szombaton délelőtt a Szent Ágoston-templomban a keresztény anyák, a Szent Ágnes-templomban pedig a Mária-lányok végeztek közös szentáldozást. Egyéb egyesületeknek szintén volt közös szentlakomája a különböző templomokban. 10 órakor a S. M. Maggioreban Vanutelli bíboros celebrálta az ünnepi szentmisét. Délután 4 órakor újra nyilvános teljes ülés volt; este pedig Róma kivilágítása. A nyilvános ülésen M. Gennari di Simone nápolyi ügyvéd a hívő lélek békéjéről; Mgr. Grosch, angol, a pápai hatalomnak a békéhez való viszonyáról és Mgr. Chollet cambrai-i érsek a békeséges Ostyáról beszélt.

Vasárnap délelőttjének megható eseménye volt a colosseumi szentmise. Az aréna közepén — ahol annyi mártír vére folyt — állott az oltár karmazsin-sátor alatt. A szentmisét Mgr. Bartolomasi trieszti püspök mondta. Az áldozók lehetek 20—25 ezren. Délután volt a kongresszus legfényesebb ünnepe, a grandiózus szentségi körmenet. A menetet cserkészfiúk nyitották meg; azután következtek a különféle ifjúsági egyesületek, szemináriumok, szerzetesrendek, prelátusok, káptalanok, kb. 400 püspök és 22 bibornok. A körmenetet különösen festőivé tette a kongresszisták nemzeti viselete. Még hinduk, abessziniaiak és kínaiak is voltak. Az indulásra a jelet két repülőgép és több postagalamb adta meg. Igazi diadalmenet volt a szentségi Jézus processziója. A mennyezetet római patricius családok sarjai vitték utánuk libériás inasok égő fáklyákkal a kezükben. A baldachin előtt öt fehér ruhás leányka (az öt világrész megszemélyesítője) hintett virágot s előtte 25 fiucska (az eddigi 25 eucharisztikus kongresszus megszemélyesítője haladt.) A legméltóságosabb Oltáriszentséget a bibornokok fölvaltva vitték. Áldást a S. Maria Maggiore-nál és a Colosseumnál adtak. A körmenet 4 órakor indult el és 9 órára ért vissza a Lateránba. Az öreg rómaiak azt mondták, hogy ilyen körmenetet Róma még nem látott. Mint a namuri bíboros érsek megnyitójában óhajtoita, a kongresszus valóban méltó volt Istenhez, Pápa-hoz, Róma-hoz.

Az «Örökimadás» és «Jézusom Örööm» érdekében rendezendő propaganda előadásra vagy mesedélutánra szívesen vállalkozik Kolosé Kukaczky Aloyzia munkatársunk. Akár falura, akár városba szívesen elmegy, ha bárki ebbeli óhaját a Központi Oltáregylet Irodájával (Budapest, IX., Üllői-út 77.) közli.

Lapunk e példánya július—augusztusi összevont szám!

LIVETTO

(1910—1917.)

(Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Bárá Benz Ottóné, szül. Csáky Ilona grófnő.

A katekizmust minden gépiesség nélkül, meleg meggyőződés hangján mondta fel.

— Mondd csak, Livio, az ostya minden részecskéjében jelen van-e hát Jézus?

— Igen.

— A legkisebb részecskében is?

— Igen, igen: mindegyik az egész Jézus.

— Hát abban az ostyában, mely most a sekrestyében fekszik, szintén jelen van-e?

• Nem, mert az nincs még átváltoztatva.

Ha holmi gyermekcsinyeket emlegettem, komoly kifejezése azt látszott mondani:

— Sajnos, sajnos! nagyon is jól ősmérem az ilyeneket!

Első áldozása napján elmondta nekem Jézusnak tett ígérését, hogy soha többé nem lesz akaratos. «Soha, soha többé!» — S elszántan tette hozzá: «Ezentúl inkább meghalok, semhogy bünt kövessek el!»

II. Az első szentáldozás.

Végre elérkezett a nagy nap: 1916 július 31-ike. Livio jóval a kitűzött óra előtt készen volt. Hét órakor mindnyájan összegyűltünk, hogy a templomba kísérjük,

Egyszerű fehér vászonruhában volt; haja aranyfürtökben hullt vállára; szemében angyali ártatlanság, mennyei boldogság csillogott. Egyik kezében liliomszál, másikban imakönyv, karján rózsafüzér. Izgatottan várt már reánk.

Félrevontam:

— Ide hallgass, Livio! Ez élted legszebb napja: Jézus szivedbe száll és te az Ő szívében nyugszol. Ezen boldog órában bármit kérhetsz tőle, meghallgat. Tudom, hogy már felkészültél több kegyelem-kéréssel, de mielőtt házunkat elhagynók, kérj Tőle valami *különös* nagy kegyelmet... jól gondold meg, mi legyen az...

— Igazán nem tudom, anyukám, mit kérjek a jó Jézustól. Segíts te, kérlek!

— Azt nem tehetem, Szivem. Térdelj le, csukd be szemedet, gondolkozzál egy percig s Jézus bizonyára megsúgja neked, mit kívánj Tőle!

Livio engedelmeskedett, letérdelt fogadószobánk nagy Jézus Szíve képe elé s kezeit összekulcsolva, szemeit erős akarattal lecsukva, gondolkozott.

Hirtelen felugrott, szemeiben ragyogó fény csillogott.

— Megértettem, mamám, az édes Jézus sugallatát s arra kértem, hogy inkább meghaljak, semhogy egyetlen bűnt is elkövessék. De tudod, nemcsak súlyos bűnt ám, hanem a legkisebb bocsánatos bűnt sem... ilyen ici-picikét sem...

S két ujjacskáját összeszorította, mintha homokszem volna köztük.

Livio, az isteni sugallatot követve, eképen életét ajánlotta fel az Úrnak. Fájdalommal vegyes öröm szállta meg szívemet: éreztem, hogy az isteni szeretet csodás hálója foglyul ejtette fiamat.

A Szent Szív-szerzetesnők kápolnája virágdíszben, gyertyafényben pompázott. Az oltár előtt Livio számára kis fehér imzsamoly állt, mellette liliommal díszített viaszgyertya.

Livio fehér ruhában, könnyű léptekkel közeledett az oltárhoz.

Mindnyájan követtük az áldoztató korláthoz, — hálaadásunk forró szívből fakadt.

Livio hálaadása befejeztével következő imát olvasta fenhangon:

«Jézusom, segíts, hogy soha többé meg ne bántsalak, egész életem csak a Te vigasztalásodra szolgáljon. Ugyanezen kegyelmet kérem tőled papám, mamám s testvéreim számára. Kegyelmedbe ajánlom Paoli atyát, Mária nénit, B. Máriát, a bácsikat és néniket, unokatestvéreimet, tanítói-mat, F. anyát¹ s mindazokat, kik magukat imámba ajánlották. Kegyelmedbe ajánlom továbbá a szent Atyát, anyaszentegyházunkat, minden papot és minden apácát. Kérlek, vess véget e szörnyű háborúnak. Könyörülj a szegény katonákon, a sebesülteken és foglyokon, a haldoklókon és halottakon és ellenségeinken is. Különösen esedezem Vitoért² és Miklósért. Kegyelmezz a tisztítótűzben szenvedő lelkeknek, különösen nagy-
szüleimnek, Livia néninek, Károly bácsinak és B. Ferencnek... Könyörülj a bűnösökön, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek... Áldj meg és védj meg a gonosztól. Amen.» ...

(Folyt. köv.)

¹ Az öt oktató apáca.

² Tengerésziszt unokabátyja, ki a «Regina Margherita» csatahajón lelte halálát, egy tengeralatti támadás alkalmából.